

de begrafenis

Schrijvers moeten zelf de correctie op het zetwerk uitvoeren. Door de werking van het geheugen, dat nogal eens afgaat op eerder gemaakte herinneringen, blijven er wel eens zetfoutjes ongezien bij die controle. Dat doet echter geen afbreuk aan de inhoud.

William Geller

de begrafenis.

Een roman over de gedachten van de
bijwoners van een sobere begrafenis.

©: William Geller

Zie ook: <http://www.AAABoeken.nl>

ISBN-nummer: 9789464059441

Voorwoord.

Dit boekje gaat over een aantal aanwezigen bij een begrafenis. De overledene is geen vooraanstaande persoon geweest en de opkomst mag best gering genoemd worden. Er wordt noch een echte beschrijving gegeven van zichtbare zaken, noch van wat hoorbaar is. Hier kan men slechts 'horen' wat de aanwezigen in zichzelf zeggen, te zien krijgen en denken gedurende de plechtigheid.

Dat heeft niet altijd te maken met de overledene of de begrafenis en is ook niet altijd even passend te noemen. Gedachten ook, die soms wat rommelig over komen maar zo gaat dat wel vaker met gedachten. Toch vormt er zich zo min of meer wel een beeld van de overledene.

begrafenisondernemer

Prima weer voor een begrafenis. Niet te warm, weinig wind en geen regen in de voorspellingen. Gelukkig niet te warm want hij had altijd nogal last van transpireren en dat was niet alleen vervelend, het bracht ook nog een onaangename geur met zich mee

Nou, als die lui nou eens een beetje opschoten dan kon dit zaakje afgewikkeld worden en dan kon hij zich gaan richten op de veel belangrijkere klus die hierachter kwam. Toch goed dat hij dit kleine klusje er nog even bijgenomen had. Hij had wel wat moeten aandringen over het tijdstip want het gebeuren dat hierna kwam was van groot belang voor zijn onderneming. De begrafenis van een belangrijke persoon uit het stadje. Hij had, slim als hij was, de prijs behoorlijk laag gehouden. Niet dat hij er dan niet aan zou verdienen want het is nou eenmaal zo dat er nog nooit iemand uit zijn graf was gekomen om te klagen over de prijs van z'n begrafenis. Ook de nabestaanden hoorde je eigenlijk nooit klagen. Ze

wisten van tevoren wat er betaald moest worden en niemand wilde de naam hebben dat je te zeikerig was om een overledene een goede begrafenis te geven. Nee, niet zo'n hoge prijs ditmaal want dit moest zijn opstapje naar de betere kringen worden. Eigenlijk had hij een ideaal beroep en als hij het goed aanpakte kon hij zo rond zijn vijfenvijftigste de zaak verkopen en lekker wegtrekken naar het zonnige Spanje of zoiets.

Als die lui nou eens een beetje opschoten, dan kon hij zich gaan prepareren op de volgende. Als hij dat goed deed en dat zou hij zeker, dan was hij meteen binnengedrongen in de betere kringen. De volgende uit die omgeving zou al heel wat meer moeten betalen maar zeker bij die lieden was klagen over een begrafenis niet behoorlijk. Bovendien zouden ook zij een prijs vooraf krijgen. Maar gelukkig waren er bijna altijd extra's op het laatste nippertje en daar was juist het meest aan te verdienen.

Ah, daar was enige beweging uit de
juiste richting.
Nog keurig op tijd.
Wat een schitterend vak toch, doden
klagen nooit.

beroepsbijwoner van begrafenissen

Tjonge, de dooie was zeker geen geliefd persoon. Zo weinig mensen zag je zelden bij een begrafenis. En hij had er al wat gezien, zeker gemiddeld twee per week en dat al heel wat jaren. Rare hobby eigenlijk: begrafenissen bijwonen. Begrafenissen van vrijwel altijd volslagen onbekenden. Als er in de stad eens een slechte week was met weinig plechtigheden ging hij zelfs wel eens naar een plaats in de omgeving. Mogelijkheden zat. Het was alleen een kwestie van advertenties napluizen en uitzoeken wat er wel interessant leek. Deze dooie had hij wel eens gezien en het had hem een aardige vent geleden, maar ja met zo weinig mensen... Het was wel mooi dat hij nu twee vliegen in één klap kon slaan, hierna was er nog een begrafenis van een of andere belangrijke figuur. Nou ja belangrijk. Belangrijk of niet, dood ging je allemaal. Alleen had zo'n begrafenis als er hier na zou komen wel iets interessants. Die rijkeren maakten er altijd één groot toneelstuk van.

Opvallend betraande gezichten, kanten zakdoekjes, sombere gelaatstrekken, schuddende hoofden en noem maar op. Allemaal toneel. Nou ja er zouden er natuurlijk ook wel een paar echt verdrietig zijn maar het gros... Nee, die dachten alleen aan de erfenis of hadden op een of andere manier een minder prettig contact gehad met de overledene.

Soms konden die lieden nauwelijks verhullen dat ze maar wat bij waren met de dood van de betrokkene.

Deze begrafenis was toch wel erg somber, zo weinig mensen en in de aula alleen een kort prevelementje van de dominee. Geen woord verder van wie dan ook, geen kinderen met een afscheidsversje of zo, niets. Het leek wel of de meesten er alleen maar op stonden te wachten tot ze naar huis konden.

zuster

Was ik maar niet gegaan. Wat moet ik hier tussen dat handje vol achenebbisj volk? Er is er geen een bij met ook maar een beetje klasse zoals ze zelf had. Als je die kleding zag, de houding en de pogingen van sommige van die lui om een beetje verdrietig te kijken, dan had je al gegeten en gedronken. Gegeten. Gelukkig bleef dat haar bespaard, er was geen broodmaaltijd of zoiets na de begrafenis. Het was gewoon kist laten zakken en wegwezen. Gelukkig maar want hoe korter ze in de nabijheid van dit ordinaire volk moest blijven hoe liever. Waarom moet haar broer dan ook zo nodig doodgaan? Nou ja dat had natuurlijk toch wel een keer gebeurt en nu was ze er toch bijna echt van af. Gelukkig ging het allemaal nogal vlot waardoor haar wekelijkse roddel-middagje niet in het gedrang kwam. Eigenlijk best een interessante vent die begrafenisondernemer. Een maatkostuum en eens naar een echte kapper zouden wonderen kunnen doen. Ze moest hem toch maar eens onthouden. Een avontuurtje met een

begravenisondernemer zou haar zeker bij haar roddelclubje in aanzien doen stijgen. Zou ze ook die brutale Joyce eens goed de loef kunnen afsteken. Alleen dat zou het bezoek aan deze begrafenis al interessant maken. Als er gelegenheid toe was zou ze hem voor ze vertrok haar kaartje geven. Natuurlijk zou die sukkel denken dat er werk voor hem in zat en dat was ook misschien wel zo. Alleen zou het een heel ander soort werk worden dan waar hij bij het geven van haar kaartje aan zou denken. Ze moet oppassen dat ze niet in lachen zou uitbarsten. Dat zou wel een heel rare indruk maken en dat kon zij zich op haar niveau niet permitteren.

buurman

Tjonge, wat was dat eigenlijk vlug gegaan met die vent. Hoelang is ie nou heel ziek geweest. Een maand? Anderhalve maand? Zeker niet langer, althans niet dat het merkbaar was geweest. Misschien had ie al jaren iets onder de leden dat hij voor z'n omgeving verborgen hield. Je weet het nooit met die soort stille figuren. Eigenlijk had hij hier niets te zoeken. Echt contact was er niet geweest en de sporadische keren dat ze elkaar hadden gesproken waren ze niet verder gekomen dan het weer of een bijzondere politieke gebeurtenis. De goede man had zich denkkelijk niet veel met politiek bemoeid. Volgens hem was er geen een bij die politici die je echt kon vertrouwen. Hij had er nog wel een aardige kreet over gehad: beloven en niet geven doet de politieke gek in vreugde leven. Beloven en niet geven doet de politieke gek in vreugde leven. Een wat vreemde kreet maar er zat zeker een kern van waarheid in. Zelf was hij nogal links georiënteerd maar ook daar ging de stelregel van de dode wel op.